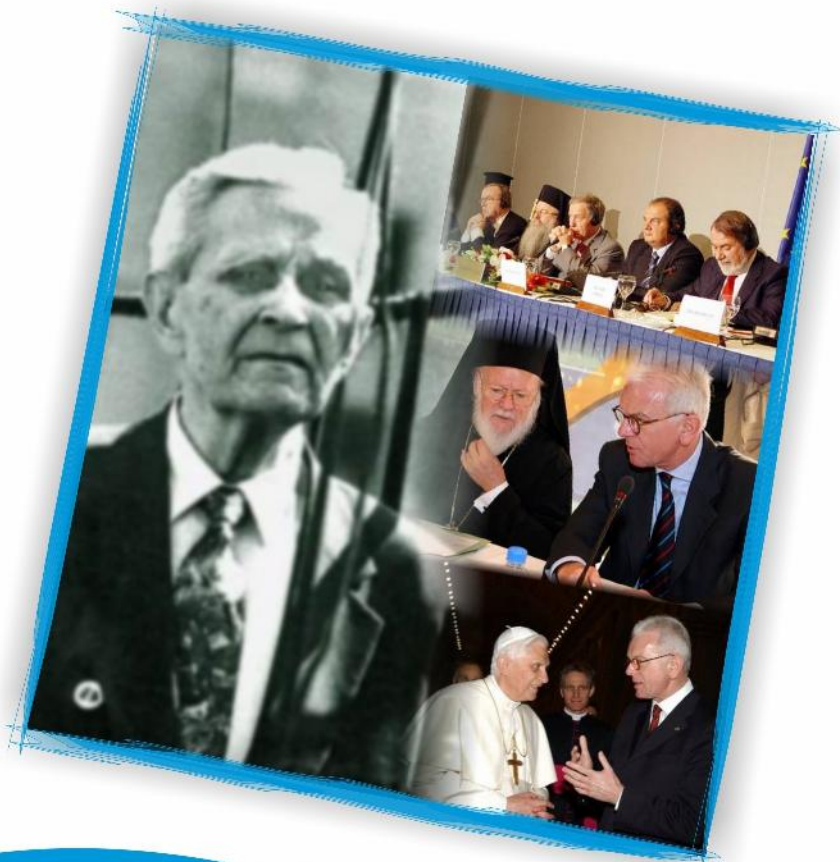

Victor Ionescu

Creștin-Democrația europeană și Creștin-Democrația românească

COLECȚIE DE SUCCES

Victor IONESCU

**Creștin-Democrația europeană
și Creștin-Democrația
românească**

Lumen

Iași 2006

Victor IONESCU

**Creștin-Democrația europeană și Creștin-Democrația
românească**

Tehnoredactare computerizată: Morariu Irina Maria

Descrierea CIP a Bibliotecii Nationale:

Victor IONESCU

**Creștin-Democrația europeană și Creștin-
Democrația românească**

Editura Lumen

Bibilografie

Pag.146

ISBN-10 973-7766-75-X

ISBN-13 978-973-7766-75-5

Extras din volumul:

Ionescu, V. (2006). Creștin-Democratia europeana si Creștin-Democratia
romaneasca. Iasi, Romania: Lumen.

Victor IONESCU

**Creștin-Democrația europeană
și Creștin-Democrația
românească**

Lumen

Iași 2006

Extras din volumul:
Ionescu, V. (2006). Creștin-Democrația europeană și Creștin-Democrația
românească. Iași, România: Lumen.

Pagina lasata
intentionat goala

Extras din volumul:
Ionescu, V. (2006). Crestin-Democratia europeana si Crestin-Democratia
romaneasca. Iasi, Romania: Lumen.

Cuprins:

Cuvânt înainte	7
Capitolul I. Creștin-democrația europeană	9
I. Originile creștin-democrației și rolul bisericii în dezvoltarea acesteia.....	9
II. Creștin-democrația în perioada interbelică.....	13
III. Primele partide politice creștin-democrate.....	17
IV. Evoluția doctrinei creștin-democrate, după cel de-al doilea război mondial.....	19
V. Decăderea doctrinei creștin-democrate.....	23
VI. Modernizarea creștin-democrației.....	26
VII. Organizațiile internaționale ale creștin-democrațiilor.....	27
VIII. Familiile de partide politice europene. Caracteristicile partidelor creștin-democrate.....	34
IX. Partidele creștin-democrate/Populare - de stânga sau de dreapta?.....	36
X. Există de fapt o politică creștină? De ce ar trebui un creștin să se angajeze în politică?.....	37
XI. Creștin-democrația în secolul XXI și ideile sale reper.....	38
XII. ANEXE.....	42
1. Lista cu partidele politice membre ale Partidului Popular European.....	42
2. Lista cu Fundațiile din Europa de orientare creștin-democrată.....	44
3. Principalele personalități care au contribuit la construcția partidelor politice creștin-democrate europene.....	45
Capitolul II. Creștin-democrația românească după 1989	59
I. PNȚCD (istoric, aderarea sa în 1987 la structurile internaționale creștin-democrate).....	59
II. Rolul creștin-democrației în România după 1989.....	67
III. Definiție și principiile creștin-democrației românești.....	71
IV. Creștin-democrația românească și ortodoxia.....	79
V. Creștin-democrația românească în opoziție (1990-1996).....	82
VI. PNȚCD și CDR.....	86

Extras din volumul:

Ionescu, V. (2006). Creștin-Democrația europeană și Creștin-Democrația românească. Iași, România: Lumen.

VII. Rolul creștin-democrației în realitatea politică a României	89
VIII. Guvernarea CDR (PNȚCD) 1996 – 2000	91
IX. Program politic – “ Contractul cu România”	94
X. Scindarea PNȚCD după 2000	102
XI. PNȚCD, singurul partid recunoscut de către IDC și PPE	112
XII. Proiecte importante de construcție a unor partide politice în România în perioada 2004-2005 (Partidul Conservator și Partidul Democrat). O analiză a PC și PD, comparativ cu alte partide conservatoare și populare din Europa	115
XIII. Creștin-democrația, o șansă neratată pentru România	119
XIV. ANEXE	123
1. Prezentarea partidelor politice de orientare creștin-democrată sau populară din România, altele decât PNȚCD, PC și PD	123
2. Prezentarea personalității marcante creștin-democrate din România,	133
Concluzii	139
Bibliografie	143

Extras din volumul:

Ionescu, V. (2006). Creștin-Democrația europeană și Creștin-Democrația românească. Iași, România: Lumen.

Cuvânt înainte

Intenția României de a se integra în Uniunea Europeană și de a face parte din țările membre ale UE, presupune și o cunoaștere amănunțită a principalelor curente politice care s-au dezvoltat de-a lungul timpului și care au stat de fapt la baza construcției și a apariției Instituțiilor Comunitare.

În această direcție, dacă nu cel mai important, cu siguranță unul dintre cele mai importante curente politice, și anume creștin-democrația, face obiectul analizei lucrării de față. Fără doar și poate predecesorii săi precum Robert Schuman, Konrad Adenauer și alții, au contribuit la construcția a ceea ce numim noi astăzi Uniunea Europeană.

În cele ce urmează doresc să fac o analiză asupra doctrinei creștin-democrate, de la primele cuvinte ce se leagă de începuturile sale ca și curent religios promovat de către preoții catolici în special din țări ca: Franța, Belgia. Rolul bisericii, în special a celei catolice, a fost esențial în apariția și dezvoltarea creștin-democrației europene în perioada în care era încă un concept creștin.

Următorii pași pe care am să-i fac vor fi cei referitori la descrierea transformării conceptului creștin-democrat din concept creștin în concept politic. Vor fi analizate aici atât evoluția creștin-democrației de-a lungul timpului, înainte de primul război mondial și după acesta, principiile care stau la baza creștin-democrației europene moderne, principalele personalități care au promovat curentul creștin-democrat precum și partidele politice creștin-democrate.

În partea a doua a lucrării doresc să prezint particularitățile creștin-democrației românești, și aici am să abordez câteva teme relevante din punctul meu de vedere și anume: apariția ei prin aderarea Partidului Național Țărănesc-PNTȚ la Internaționala Creștin Democrată, în 1987 în clandestinitate, însușirea de către acesta a valorilor creștin-democrate, inclusiv prin adaugarea la fosta

Extras din volumul:

Ionescu, V. (2006). *Creștin-Democrația europeană și Creștin-Democrația românească*. Iasi, Romania: Lumen.

Creștin-Democrația europeană și Creștin-Democrația românească

denumire – PNȚ a elementelor Creștin Democrat-CD și apariția PNȚCD.

Totodata aici am să fac referire și la parcursul de până astăzi a principalului partid creștin-democrat din România PNȚCD: perioadele în care acesta s-a aflat în opoziție, dar și perioada guvernării de până-n 2000, precum și situația actuală în care acesta se află.

O analiză aparte va face referire și la celelalte proiecte politice de a se construi partide de sorginte populară care să aibă la bază valori creștin-democrate.

Relevanța acestei lucrări constă în faptul că, doctrina creștin-democrată europeană s-a dezvoltat în țările cu specific catolic, în timp ce în țările din Sud-Estul Europei, inclusiv în România, aceasta s-a dezvoltat (dacă aceasta poate fi numită dezvoltare) după 1989, într-un mediu religios majoritar ortodox, cu o biserică dependentă de stat, neavând suportul direct al bisericii și al credincioșilor, așa cum s-a intamplat în țările catolice și protestante.

Lucrarea de față urmărește să analizeze diferențele de abordare ale curentului creștin-democrat din Sud Estul Europei (zona majoritar ortodoxă) și Țările din Europa Centrală și de Vest, să prezinte diferențele și asemănările de abordare ale principalelor partide politice din aceste țări. Totodată doresc să aduc o posibilă explicație asupra faptului că în țările ortodoxe nu există un autentic și puternic curent creștin-democrat. Lucrare de față își dorește a fi o caramidă în piramida de cărți existentă pe această temă, și dorește să aducă în actualitate și dezbateri curentul creștin-democrat din România, în special acum când, tot mai multe partide politice doresc a-și însuși valorile creștin-democrate și populare.

Închei această scurtă prezentare prin a aduce mulțumiri tuturor celor care au sprijinit apariția acestei lucrări.

Autorul

Extras din volumul:

Ionescu, V. (2006). *Creștin-Democrația europeană și Creștin-Democrația românească*. Iasi, Romania: Lumen.

Capitolul I. Creștin-democrația europeană

I. Originile creștin-democrației și rolul bisericii în dezvoltarea acesteia.

¹Izvoarele doctrinare

Înainte de a intra în profunzime în analiza izvoarelor doctrinare merită să amintesc câteva lucruri esențiale despre antropologia creștină. Voi începe prin a da un răspuns din punctul de vedere al antropologiei creștine următoarelor întrebări: Ce este omul? Care este scopul lui? Care este sensul existenței lui?

Conform antropologiei creștine fiecare om în parte este un gând inconfundabil și unic al lui Dumnezeu, fiecare om este format din trup și suflet, trupul care este înfățișarea fizică, și sufletul care vine de la Dumnezeu. După cum afirmam mai devreme, fiecare om este o idee a lui Dumnezeu și în acest sens omul este, în primul rând, persoana care se află în centrul gândirii creștine. La o reflecție mai aprofundată asupra a ceea ce este omul putem observa câteva diferențieri ce sunt caracteristice omului, și anume:

- *firea individuală a omului* – omul este independent și unic, existând ca o ființă individuală, cu o istorie proprie, talente și sentimente proprii;

- *firea socială a omului, partea trupească* – evident că omul nu poate trăi singur. El datorează existența sa altora. Din punct de vedere biologic omul depinde de comunitatea în care trăiește; el datorează viața sa materială comunității în care trăiește fără de care nu ar putea supraviețui;

- *firea socială a omului, partea spirituală* – viața spirituală a omului izvorăște din sufletul său substanțial și spiritual, care nu este transmis

¹ Pierre Letamendia, *Democrația Creștină*, p. 17-22

Extras din volumul:

Ionescu, V. (2006). *Creștin-Democrația europeană și Creștin-Democrația românească*. Iași, România: Lumen.

Creștin-Democrația europeană și Creștin-Democrația românească

comunității precum în cazul vieții trupesti; astfel, omul este independent din punct de vedere spiritual față de comunitate;

- *firea transcendentă a omului* – omul ca ființă spirituală nu se limitează doar la pura existență pe această lume. Spre deosebire de animale sau de plante, omul dispune de suflet, de capacitatea de a gândi și de a reflecta asupra vieții.

Acestea sunt, pe scurt, câteva caracteristici ale omului din punctul de vedere al antropologiei creștine, știința care a jucat un rol important în apariția curentului creștin-democrat, fără de care practic acesta nu s-ar fi putut dezvolta.

Elaborarea progresivă a unei doctrine democrat – creștine se va face însă pornind de la izvoare diverse. Democrația - Creștină nu a avut niciodată un gânditor care să stabilească în mod clar și definitiv un sistem doctrinar complet. În acest sens putem identifica două izvoare principale în formarea unei gândiri democrat-creștine.

Doctrina bisericilor și gândirea creștină

Doctrina Bisericii.

a. Scripturile – Biblia, în special Noul Testament, constituie o sursă de referință pentru gândirea democrat-creștină, în măsura în care considerăm că o viziune creștină asupra omului și asupra societății sunt schițate aici. Respectul datorat oricărui om, fiu al lui Dumnezeu, obligația creștinismului de a lupta pentru adevăr și justiție, aceea de a-și iubi frații, sunt conținute în Biblie. În plus, găsim fundamentul autonomiei Bisericii și respectiv al Statului.

b. Documentele ecleziastice – creșterea puterii Papilor de-a lungul secolului al XIX-lea va da o greutate din ce în ce mai mare documentelor pontificale, în special Enciclicelor. Enciclicele *Rerum Novarum* și *Quadragesimo Anno*, din 1931, vor fi o sursă de inspirație importantă pentru democrația - creștină. Ele vor avea în plus o funcție de legitimare a programului social al democrației-creștine în interiorul Bisericii.

Pe plan politic, enciclicele lui Leon al XIII-lea, precum *Libertas* 1888, vor fi considerate drept o incurajare a acțiunii democratice. Un alt text important este enciclica *Graves de Communi* din 1901 care interzice folosirea expresiei *democrație creștină*, în scopuri

Extras din volumul:

Ionescu, V. (2006). *Creștin-Democrația europeană și Creștin-Democrația românească*. Iași, România: Lumen.

Victor IONESCU

politice, fapt care a obligat partidele democrat-creștine să utilizeze alte denumiri.

Trebuie să recunoaștem faptul că, în pofida importanței lor, declarațiile ecleziastice au o funcție de justificare și că ele confirmă și oficializează poziții care există deja în sânul Bisericii.

Gândirea creștină

a. Adeseori, democrația - creștină este identificată cu filosofia creștină. Fără doar și poate filosofia creștină este unul dintre izvoarele principale de inspirație pentru doctrina democrat-creștină, însă nu incapse nici o confuzie între ele. Creștin-democrația este singura doctrină care își propune să rezolve problemele societății pe baza umanismului creștin care privește persoana umană în toată complexitatea sa, ținând cont. în special, de relația sa cu Dumnezeu. Aceasta este și diferența dintre democrația-creștină și liberalism ori social-democrație. În centrul preocupărilor democrației-creștine stau persoana și comunitatea, scopul democrației-creștine fiind acela de a construi o societate care să aibă la bază atât un plan material cât și un plan spiritual, pârgurile pentru construcția acestora fiind democrația și valorile creștine.

Reînnoirea filosofiei creștine și în special Renașterea tomistă, datorată lui Leon al XIII-lea, vor oferi noi argumente democrației-creștine. Filosofia Sfântului Toma D'Aquino fiind cea despre care Jaques Maritain va afirma că este « prima filosofie autentică a democrației ».

b. Gândirea socială și politică creștină. De amintit aici este acțiunea precursorilor Lammenais, Lacordaire, mai târziu Naudet, Marc Sagnier, Robert Cornilleau, care au contribuit la elaborarea doctrinei democrat-creștine. Plecând de la aceste izvoare vom putea desprinde în paginile lucrării de față, principalele teme, idei ale democrației creștine și, de asemenea, diferențele dintre democrația-creștină și celelalte doctrine politice.

Extras din volumul:

Ionescu, V. (2006). *Crestin-Democratia europeana si Crestin-Democratia romaneasca*. Iasi, Romania: Lumen.

Creștin-Democrația europeană și Creștin-Democrația românească

²Revenind la origini, se pare că termenul de democrație-creștină își are originea în Franța anului 1791 când un episcop constituțional din Lyon făcea referire la principiile luminoase ale democrației creștine. Desigur, nu făcea referire la democrația-creștină de astăzi, ci mai degrabă făcea o aluzie la o nouă Biserică democratică și populară ca alternativă la cea aristocratică a Vechiului Regim. Putem însă să vorbim despre un prim pas mai concludent, mai ferm, al democrației-creștine abia după anul 1848, în mod special în Franța, prin câțiva preoți ce doreau punerea bazelor “primei democrații-creștine”. Însă nici acest demers nu a avut un ecou important, demn de luat în seamă, pe plan extern, totul intrând în anonimat în perioada revoluționară a anilor 1850.

O nouă perioadă fastă pentru cei care vorbeau despre democrația - creștină apare abia în 1871, în Belgia, în cadrul “Sindicatului muncitorilor catolici”, și totodată cu aceasta ia naștere și “a doua democrație-creștină”. Toate acestea se întâmplă după enciclica lui Leon al XIII, *Rerum Novarum*, care servește la caracterizarea unui întreg curent social și politic ce accepta democrația politică și ce căuta să realizeze reforme sociale, inspirându-se din creștinism. În anul 1896 se naște primul partid politic democrat - creștin (Franța). Până în acel moment au existat doar partide de factură democrat-creștină ce nu foloseau denumirea propriu-zisă, ci titlaturi precum cea de centru, conservatori, catolici, etc; acestea având pe lângă creștini - democrați și catolici ne-democrați și conservatori, ca și membrii.

Utilizarea politică a expresiei *democrație - creștină* va fi interzisă în anul 1901 prin enciclica *Graves de Communi*, a lui Leon al XIII-lea, care definea democrația-creștină ca fiind “binefăcătoare acțiune în popor”, și că “ar fi condamnat să se deturneze termenul *creștin* într-unul politic”.

După această enciclică vor apărea multe voci ce vor susține ideea de a nu se da un alt sens, o altă conotație termenului *creștin*. De

² Pierre Letamendia, *Democrația Creștină*, p. 1-6

Extras din volumul:

Ionescu, V. (2006). *Creștin-Democrația europeană și Creștin-Democrația românească*. Iași, România: Lumen.

Victor IONESCU

aceea, pâna în anul 1943, partidele de inspirație creștină purtau alte denumiri (așa cum am arătat și mai sus): Partidul Social Popular din Spania, Partidul Popular Italian, Partidul Democrat Popular din Franța ș.a. Abia după anul 1943 apar din nou partide care să poarte titulatura de democrat-creștine. Acesta este și motivul pentru care o serie de partide (istorice) din ziua de astăzi sunt de inspirație democrat-creștină, dar în a căror titulatură nu se regăsesc aceste cuvinte.

II. Creștin-democrația în perioada interbelică

Imediat după primul război mondial, ³sufragiul universal va fi în vigoare în toate democrațiile pluraliste din Europa de Vest. În toate țările catolice, cu excepția Irlandei și a Portugaliei, va exista câte un partid democrat-creștin a cărei importanță va fi mai mare sau mai mică.

Dezvoltarea partidelor creștin democate după primul război mondial este rezultatul mai multor factori, printre care:

- forța curentului anticlerical care îi obliga pe catolici să se organizeze politic;
- impactul catolicismului social și al sindicalismului creștin în masele de catolici ;
- adoptarea mai lentă sau mai rapidă a sufragiului universal care permitea integrarea în sistemul politic a muncitorilor și țăranilor catolici excluși de votul censitar .

Nu trebuie însă înțeles faptul că democrația-creștină este apanajul exclusiv al catolicilor. Un exemplu grăitor în acest sens este cazul partidelor protestante din Olanda, Germania și Norvegia, deschise preocupărilor sociale și care acceptă democrația politică.

Pe de altă parte, alte țări europene profund catolice nu au partide democrat-creștine (importante), catolicii preferând să activeze sau să susțină alte (tipuri) formațiuni, partidele democrat-creștine(acolo unde există) neîntrunind decât un slab

³Pierre Letamendia, *Democrația Creștină*, p 24 -31

Extras din volumul:

Ionescu, V. (2006). *Creștin-Democrația europeană și Creștin-Democrația românească*. Iasi, Romania: Lumen.

Creștin-Democrația europeană și Creștin-Democrația românească

procentaj din voturile lor. Acesta este cazul unor țări precum Spania, Franța, Polonia, Portugalia. Aceste slăbiciuni par a se datora puternicelor disensiuni dinastice (cele mai afectate de aceste dispute și dezbinări sunt chiar Franța și Spania) care îi dezbină pe catolici, o serie de partide dinastice integrând în programul lor revendicările catolice.

Cu toate acestea, se poate constata faptul că partidele democrat-creștine și-au afirmat dezvoltarea certă începând cu anii 1890. Acest avânt este frânat de "implantarea" regimurilor autoritare sau fasciste în Europa și mai apoi de izbucnirea celui de al doilea război mondial.

În cele ce urmează am să prezint câteva cazuri concrete de dezvoltare a democrației-creștine în Franța, Germania, Italia, aceste țări fiind practic și leagănul apariției curentului creștin-democrat.

Franța poate fi numită și leagănul democrației-creștine; însăși expresia este de origine franceză. Gânditorii care și-au pus amprenta în mod covârșitor asupra apariției și dezvoltării democrației-creștine, se regăsesc în Franța - Lamennais, Maritain. Primul partid ce va purta în titulatura sa termenul de *democrat-creștin* apare tot în Franța anul 1896. Ceva mai târziu, tot în Franța, apare o organizație ce poartă denumirea de « Brazda » și care este fondată de către Marc Sangnier în jurul unei reviste cu același nume. După declinul Partidului Democrat Creștin, această organizație devine o forță democrat-creștină politică importantă, luând locul celei dintâi. Cu toate acestea numărul său de membri nu depășește 20.000 și, în scurt timp, Papa va cere dizolvarea sa, neîncrezător în modernismul care se vedea prin noua conotație politică ce îi era atribuită unui termen de sorginte religioasă.

În urma dizolvării Brazdei se vor naște trei partide politice:

Tânara Republică - 1912 (din care va face parte și Marc Sangnier), ce grupează aripa stânga a democraților-creștini; în decursul timpului nu joacă un rol prea important. În anul 1936 aderă la Frontul Popular ;

Partidul Popular Democrat - 1924. Va fi cel mai puternic dintre partidele democrat-creștine din Franța, având în jur de 10.000 de

Extras din volumul:

Ionescu, V. (2006). *Creștin-Democrația europeană și Creștin-Democrația românească*. Iasi, Romania: Lumen.

Victor IONESCU

membri; din PPD se vor desprinde și personalități politice precum Robert Schuman sau Paul Simon.

În toată această perioadă democrat-creștinii din Franța nu reușesc să reprezinte majoritatea în Parlament, insucces probabil datorat și lipsei unui lider politic de marcă.

Germania avea în perioada la care facem referire un partid catolic, ce reprezenta unul dintre motoarele sistemului politic german. Luptă indeosebi pentru interesele catolicismului iar după anul 1917 ia parte la exercitarea puterii. După plecarea lui Bismarck, joacă un rol important de partid centrist care se va alia când cu socialiștii, când cu liberalii ori cu conservatorii. Centrul va juca un rol important pe toată perioada Republicii de la Weimar.

Partidul guvernează între 1924 și 1928 împreună cu social-democrații. În 1933, păcăliți de promisiunile lui Hitler, votează în Reichstag puteri depline pentru acesta.

Sfârșitul partidului catolic va veni puțin mai târziu, tot în anul fatidic 1933, la 5 iulie, când se va dizolva.

În **Italia** exista în acea perioadă, mai precis în 1919, Partidul Popular Italian (fondat de către un preot sicilian pe nume Don Luigi Sturzo), care la prima participare la alegeri (în anul 1920) obține circa 20% din totalul voturilor exprimate, numărul membrilor săi ridicându-se la aproximativ 255.000 .

PPI se bazează, în principal , pe sprijinul papalității și al clerului, dar și pe o rețea impresionantă de sindicate creștine, ligi agrare și cooperative. Acesta participă la guvernare împreună cu liberalii, guvernează la un moment dat chiar cu Mussolini. Însă acesta din urmă va exclude PPI-ul de la guvernare în 1922, îl va pune sub urmărire iar în 1926 îl va dizolva. În tot acest timp papalitatea și catolicii conservatori se vor dezice de el (de partid n.m.), Don Luigi Sturzo va pleca în exil iar alt lider important al PPI, Alcide de Gasperi va fi arestat.

În toată această perioadă și alte țări europene precum Olanda, Belgia, Austria vor cunoaște dezvoltarea unor partide democrat-

Extras din volumul:

Ionescu, V. (2006). Crestin-Democrația europeană și Crestin-Democrația românească. Iași, România: Lumen.

Creștin-Democrația europeană și Creștin-Democrația românească

creștine puternice care vor ajunge să guverneze în scurt timp de la înființarea lor.

În general, partidele de orientare democrat-creștină, au fost și sunt partide ce integrează mari mase de oameni proveniți din majoritatea categoriilor sociale, acestea având o contribuție majoră în funcționarea și dezvoltarea sistemului democratic.

Totodată acestea vor contribui și la stingerea conflictelor religioase existente în acele timpuri în Europa, partidele liberale fiind obligate de contexte să apeleze la sprijinul partidelor democrat-creștine pentru a face față socialismului. În același timp, în unele țări, partidele socialiste vor cere și vor obține sprijinul partidelor democrat-creștine, în ceea ce privește votul universal și unele reforme sociale.

Putem afirma în concluzie că în perioada dintre cele două războaie curentul democrat-creștin va lua o mare amploare prin partide politice ce vor guverna în majoritatea țărilor. Partidele democrat-creștine se vor grupa, la nivel internațional, într-un Secretariat Internațional care va funcționa între 1925 și 1939, și care va avea ca și principal rol coordonarea activității la nivel național și European.

Extras din volumul:

Ionescu, V. (2006). *Creștin-Democrația europeană și Creștin-Democrația românească*. Iași, România: Lumen.

Victor IONESCU

III. Primele partide politice creștin-democrate

Enciclica *Rerum Novarum* a lui Leon al XIII-lea, va constitui în 1891 un factor important al democratizării programelor și al recrutării partidelor creștine; va constitui cartă doctrinei sociale, a Bisericii, care va face din soluționarea problemelor muncitorești unul din scopurile acțiunii politice a catolicilor.

Ea va permite nașterea sindicatelor creștine și va fi un element important în evoluția atitudinii Bisericii față de problemele politice și sociale.

⁴*Dezvoltare sindicalismului creștin* – Atrăgând atenția catolicilor asupra chestiunilor sociale, preconizând întoarcerea la corporații dar autorizând în anumite condiții crearea sindicatelor muncitorești, Leon al XIII-lea va permite înființarea sindicatelor creștine. Acestea apar în perioada 1880 – 1890, iar în principalele țări industriale apar și se crează confederații naționale. Numărul aderenților la aceste sindicate va fi variabil de la o țară la alta. Ex : Germania 350.000, Franța 140.000, Italia 1.250.000.

În toate cazurile însă, aceste cifre comparative vor fi net inferioare celor ale muncitorilor afiliați la sindicatele socialiste.

Dezvoltarea sindicatelor precede cu foarte puțin, sau chiar însoțește sufragiul universal. Ea contribuie la dezvoltarea revendicărilor de natură socială adresate sistemului politic prin intermediul partidelor catolice. Sindicaliștii creștini vor fi mai mult sau mai puțin legați de acestea din urmă și nu vor căuta să formeze partide autonome de muncitori creștini. Organizarea lor le va permite să acționeze în sânul partidelor politice existente.

Sindicalismul creștin și noul avânt al catolicismului social promovat de către Leon al XIII-lea, vor contribui la transformarea partidelor catolice în formațiuni populare și autentic democrat-creștine.

⁴ Rafael Caldera, *Specificitatea Democrației Creștine*, p. 35-37

Extras din volumul:

Ionescu, V. (2006). *Crestin-Democratia europeana si Crestin-Democratia romaneasca*. Iasi, Romania: Lumen.

Eqpvkpwctgc "ceguvwk" xqnwo "q" rwvg k
volumul de pe

www.edituralumen.ro
www.librariavirtuala.com

ucw "fkp" nkdt tkkng "pqcuvtg" r

Victor Ionescu

Născut în București pe data de 28 februarie 1982, absolvent al Facultății de Științe Politice din cadrul Școlii Naționale de Studii Politice și Administrative (SNSPA) urmează în prezent cursurile Masterului de Construcție Politică și Marketing Electoral din cadrul aceleiași Școli Naționale de Studii Politice și Administrative.

Pe plan profesional are o activitate de peste 5 ani în administrația publică locală.

Este președintele Asociației “ Mișcarea Tinerilor Europei” cu care a derulat o serie de programe importante în cea ce privește problemele cu care se confruntă tinerii din România și, în același timp, este membru fondator al “Grupului de Inițiativă al Studenților Români pentru Basarabia”, alături de care a organizat de-a lungul timpului ample mișcări de protest împotriva discriminărilor la care sunt supuși românii din Republica Moldova atât în propria lor țară cât mai ales în afară.

De asemenea, formarea sa în domeniul științelor politice (management politic și organizațional, relații cu mass-media și PR, extinderea NATO și UE, administrația locală în contextul integrării în UE, transparența în justiție ș.a.) îi este atestată și de numeroasele cursuri de specialitate, seminarii și școli absolvite în cadrul unor instituții de renume. Printre acestea amintim:

- “ Conferința pentru Pace în Balcani” organizată de UNESCO, București 1999
- Simpozionul Național “ Administrația Publică locală în contextul integrării României în UE” organizat de Fundația germană “Hans Seidel”, Argeș, România 2002;
- Seminarul național “ Campania Door to Door” tehnici și metode organizat de Fundația germană “ Konrad Adenauer”, Târgoviște, România-2003;
- “ Relațiile cu Mass-Media și tehnici de PR” - organizat de Fundația germană “ Konrad Adenauer”, Târgu Mureș, România 2003;
- Școala Internațională de Vară “ Integrarea în NATO și UE a țărilor din Sud-Estul Europei, organizată de Fundația “Creștin democrat”, Chișinău, Republica Moldova-2003;
- Școala Internațională “ Extinderea Uniunii Europene” organizată de EDS (European Democratic Students), Belgrad, Serbia Muntenegru, 2003;
- Școala Națională “Sever Bocu”, organizată de către Fundația germană “Konrad Adenauer”, Timișoara;
- Seminarul cu tema “ Conflict și Violență” organizat de Consiliul Europei în colaborare cu DEMYC, Budapesta, Ungaria, 2004;
- Absolvirea cursurilor Organizate de Institutul Internațional “ Robert Schuman” cu titlul “Managementul Politic și Organizațional”, Budapesta, Ungaria, 2005;
- În prezent, cursant al Democratic Leadership Programme, organizat de Consiliul Europei, 2005-2006.

În plus, Victor Ionescu a avut apariții de marcă în ziarele de mare tiraj din România precum Adevărul, România Liberă, Cotidianul, Ziua, Cronică Română și la posturile de radio și televiziune din întreaga țară, datorită activităților sale în planul non-guvernamental (al societății civile) și în mediul politic, activând și implicându-se în susținerea politicii PNȚCD încă din anul 1997, când devine membru al acestuia.

ISBN 978-973-7766-75-5

ISBN 973-7766-75-X

9 789737 766755

Conținutul acestui volum nu reprezintă în mod necesar punctul de vedere al Editurii Lumen sau al finanțatorilor

Publicat cu finanțarea:

media
LUMEN
www.EdituraLumen.com

www.EuroMarket.ro

Design, Prints, Web sites
E-commerce applications